

Arrest

nr. 190 399 van 3 augustus 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 14 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 juni 2017.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. X.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als diegene die hij in het kader van zijn vorige asielaanvragen heeft ingeroepen, met name zijn vrees voor vervolging door de overheid ten gevolge van de valse aanklachten, de problemen met de gangsters die hem proberen te vermoorden en de bedreigingen van zijn oom en neven naar aanleiding van het grondconflict dat zij hebben.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 12 februari 2014 omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn asielrelaas. Zijn tweede asielaanvraag werd door de commissaris-generaal op 30 september 2016 niet in overweging genomen. Verzoekers beroep tegen deze beslissing werd verworpen door deze Raad in zijn arrest nr. X van 17 januari 2017.

Ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag legt verzoeker kopieën neer van vier gerechtelijke bevelen.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij zich in voorliggend verzoekschrift louter beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in de bewijswaarde van de door hem bijgebrachte documenten en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal er voor gekozen heeft om geen bijkomend gehoor af te leggen, wijst de Raad er op dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal kan conform artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet, afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen (cf. Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen).

Waar verzoeker verwijst naar het oude artikel 51/8 van de vreemdelingenwet om te stellen dat de commissaris-generaal zich voorzichtig dient op te stellen wanneer hij de nieuwe stukken onderzoekt en geenszins reeds onmiddellijk een onderzoek ten gronde kan voeren, benadrukt de Raad dat het genoemde artikel werd gewijzigd door de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. De verwijzing naar niet langer vigerende wetgeving en de argumentatie hieromtrent in het verzoekschrift is dan ook niet dienstig. Waar verzoeker hierbij stelt dat de commissaris-generaal in de fase van de inoverwegingname niet mag oordelen of de nieuwe elementen de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming kunnen gronden, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing zulks geenszins heeft gedaan.

In de mate verzoeker voorhoudt dat de door hem neergelegde documenten niet in overweging worden genomen louter omwille van het gegeven dat er veel frauduleuze documenten circuleren in Bangladesh, kan hij niet worden gevolgd. Zo wordt in de bestreden beslissing tevens het volgende toegelicht: "Bovendien betreft het hier enkel kopieën en kunnen deze altijd onderheving zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. Vervolgens moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking zouden hebben, indien zij gepaard zouden gaan met geloofwaardige verklaringen. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu ongeloofwaardig relaas herstellen. Verder moet worden opgemerkt dat ook uw kennis van deze documenten eerder beperkt was. Zo had u bijvoorbeeld van het eerste document, nochtans de start van alle problemen, geen idee wanneer dat document zou zijn opgemaakt. U vermeldde dat in dat document geschreven staat dat u diende te verschijnen voor de rechtbank, echter blijkt uit de vertaling ervan dat er ook een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd. U had verder geen idee wie uw advocaat zou zijn in Bangladesh, terwijl die wel over deze documenten zou beschikken. Frappanter was echter dat u aangaf dat u dergelijke documenten liet opsturen, met het oog op uw asielaanvraag, hetgeen wijst op een zeker gesolliciteerd karakter. Dat u deze documenten enkel en alleen daarom zou willen inkijken en niet wegens een persoonlijke interesse in uw zaak, ondermijnt eens te meer uw algemene geloofwaardigheid. Ten overloede voldoen ook uw juridische documenten niet aan de nodige vormvereisten. Zo ontbreken de nodige stempels (of paraffen) van de beampten op twee van uw documenten, die volgens toegevoegde informatie nochtans op elke pagina van officiële rechtbankdocumenten horen te staan. Tot slot legde u nog steeds geen enkele bewijs voor ter staving van uw identiteit, waardoor geenszins kan worden nagegaan of dergelijke documenten u al dan niet zouden aanbelangen. Volledigheidshalve wenst het CGVS nog toe te voegen

dat u tijdens uw tweede asielaanvraag een document indiende waaruit zou moeten blijken dat uw vader een hersenbloeding had opgelopen wegens uw problemen. Vooreerst betreft het hier enkel een kopie en kan deze eenvoudig worden gemanipuleerd. Bovendien blijkt uit dergelijk document nergens wat de oorzaak zou kunnen zijn van de medische problemen die uw vader zou hebben gekend.”

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die voorgaande pertinente motieven, die deugdelijk zijn en steun vinden in het administratief dossier, weerleggen of ontkrachten.

6. Waar verzoeker van mening is dat zijn uitwijzing naar Bangladesh een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen, in gebreke.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 juni 2017, voert verzoekende partij aan dat zij thans bijkomende documenten heeft bijgebracht die de problematiek met betrekking tot het grondconflict aantonen. Zij wijst er op dat niet mag vergeten worden dat zij niet zo erg veel kan vertellen over de klacht tegen haar aangezien die klacht geënceneerd is en geenszins berust op ware feiten. Verzoekende partij licht nog toe dat zij en haar familie een advocaat hebben genomen en dat het niet acceptabel is de documenten die zij aanbrengt af te wijzen omdat deze een gesolliciteerd karakter hebben. Verzoekende partij wijst er op dat dit geenszins het geval is aangezien het documenten zijn die afkomstig zijn van haar autoriteiten. Verzoekende partij is het niet eens met de appreciatie en stelt dat deze documenten ten gronde dienen onderzocht te worden. Zij

besluit dat thans ook de rest van de familie wordt geviseerd en dat dit blijkt uit het medisch attest van haar vader die ziek geworden is door de vele problemen.

In zoverre verzoekende partij verwijst naar en uitgebreid betoogt omtrent de door haar in het kader van onderhavige derde asielaanvraag aangebrachte documenten, en zij volhardt in de bewijswaarde ervan, verwijst de Raad naar de bestreden beslissing waar met betrekking tot die documenten het volgende wordt vastgesteld: *“U legde ter staving van uw relaas vier kopieën van gerechtelijke bevel neer, maar ook deze kunnen geenszins overtuigen. Immers dient te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie blijkt dat allerhande documenten in Bangladesh eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg hebben Bengaalse documenten een geringe bewijswaarde. Bovendien betreft het hier enkel kopieën en kunnen deze altijd onderheving zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. Vervolgens moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking zouden hebben, indien zij gepaard zouden gaan met geloofwaardige verklaringen. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu ongeloofwaardig relaas herstellen. Verder moet worden opgemerkt dat ook uw kennis van deze documenten eerder beperkt was. Zo had u bijvoorbeeld van het eerste document, nochtans de start van alle problemen, geen idee wanneer dat document zou zijn opgemaakt. U vermeldde dat in dat document geschreven staat dat u diende te verschijnen voor de rechtbank, echter blijkt uit de vertaling ervan dat er ook een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd. U had verder geen idee wie uw advocaat zou zijn in Bangladesh, terwijl die wel over deze documenten zou beschikken. Frappanter was echter dat u aangaf dat u dergelijke documenten liet opsturen, met het oog op uw asielaanvraag, hetgeen wijst op een zeker gesolliciteerd karakter. Dat u deze documenten enkel en alleen daarom zou willen inkijken en niet wegens een persoonlijke interesse in uw zaak, ondermijnt eens te meer uw algemene geloofwaardigheid. Ten overloede voldoen ook uw juridische documenten niet aan de nodige vormvereisten. Zo ontbreken de nodige stempels (of paraffen) van de beampten op twee van uw documenten, die volgens toegevoegde informatie nochtans op elke pagina van officiële rechtbankdocumenten horen te staan. Tot slot legde u nog steeds geen enkele bewijs voor ter staving van uw identiteit, waardoor geenszins kan worden nagegaan of dergelijke documenten u al dan niet zouden aanbelangen.”*

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt voormelde vaststellingen en ze werpt er geen ander licht op. Ze ontkent niet dat, daargelaten (de opmerking aangaande) het gesolliciteerde karakter, de 4 door haar neergelegde gerechtelijke bevelen geen originelen betreffen, doch allen kopieën. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Aan voorgelegde documenten kan daarenboven slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen wat *in casu* niet het geval is, zo blijkt uit 's Raads arrest nr. 118.775 van 12 februari 2014 waarin in het kader van verzoekende partij haar eerste asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas, waarin zij tot op heden volhardt, werd besloten. Om voorgaande redenen, gelet ook op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal zoals o.a. het gegeven dat de juridische stukken niet aan de nodige vormvereisten voldoen, verzoekende partij haar kennis van die documenten eerder beperkt was -haar huidige stelling dat de klacht geënceneerd is en geenszins berust op ware feiten verschoont geenszins haar onwetendheid omtrent de inhoud van die documenten-, en haar identiteit bovendien niet vaststaat waardoor niet kan worden nagegaan, laat staan met zekerheid worden gesteld of de door haar aangebrachte documenten daadwerkelijk betrekking hebben op haar persoon, vaststellingen welke door verzoekende partij niet worden ontkracht of weerlegd, en gezien ook de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat allerhande documenten in Bangladesh eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt waardoor Bengaalse documenten een geringe bewijswaarde hebben, kan aan de door verzoekende partij in het kader van haar huidige derde asielaanvraag aangebrachte gerechtelijke bevelen geen bewijswaarde worden gehecht.

Waar verzoekende partij verwijst naar het medisch attest van haar vader die ziek zou zijn geworden door de vele problemen, wijst de Raad erop dat in het neergelegde medisch rapport van haar vader d.d. 11 augustus 2016 nergens blijkt welke de oorzaak zou zijn van diens medische problemen. In het attest wordt niet gesproken over, laat staan een verband gelegd met, verzoekende partij haar beweerde, doch ongeloofwaardig bevonden problemen. Het medisch rapport vormt, in weerwil van haar algemene verzuchtingen hieromtrent, dan ook geen begin van bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten waarmee zij en haar familie zouden te kampen hebben en is geenszins van aard de vastgestelde ongeloofwaardigheid hiervan ook maar enigszins te herstellen.

5. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 13 juni 2017 aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS